

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 738/2016-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. novembra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], zastúpenej advokátom prof. JUDr. Perom Vojčíkom, Csc., advokátska kancelária, Rázusova 28, Košice, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Dunajská Streda č. k. 12 Er 993/06-333 zo 6. mája 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. júla 2016 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej

len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Dunajská Streda (ďalej len „okresný súd“) č. k. 12 Er 993/06-333 zo 6. mája 2016.

2. Zo sťažnosti vyplýva, že uznesením o predbežnom opatrení sp. zn. 5 C 144/06 zo 14. septembra 2006 okresný súd na návrh sťažovateľky dočasne upravil pomery medzi sťažovateľkou na jednej strane a žalovanými na strane druhej, a to tak, že žalovaným uložil povinnosť zastaviť všetky stavebné práce na výstavbe rodinného domu na dotknutých stavebných parcelách v katastrálnom území [REDAKOVANÉ] a súčasne okresný súd uložil sťažovateľke, aby v ním stanovenej lehote podala žalobu o ochranu vlastníckeho práva vo veci samej, ktorú sťažovateľka v tejto lehote aj podala. Okresný súd o nej konal pod sp. zn. 7 C 206/06. Avšak vzhľadom na to, že žalovaní nerešpektovali predbežné opatrenie a vo výstavbe rodinného domu pokračovali, sťažovateľka podala návrh na výkon exekúcie, ktorú okresným súdom poverený súdny exekútor v konaní vedenom pod sp. zn. Er 993/06 vykonal jediným do úvahy prichádzajúcim spôsobom, ktorým bolo možné žalovaných „... donútiť v rámci exekúcie rešpektovať súdny príkaz...“, a to uložením im peňažných pokút. Súdny exekútor uložil každému zo žalovaných manželov pokutu v sume 100 000 Sk, ako aj povinnosť zaplatiť trovy exekúcie každému po 25 000 Sk, ktoré (sumy) im na základe písomného príkazu súdneho exekútora boli ich zamestnávateľmi preddávково zrážané z ich príjmov. Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že pri nahliadnutí do súdneho spisu zistila, že od žalovanej bola vymožená celá pokuta v sume 100 000 € a tiež trovy exekúcie v sume 25 000 Sk a žalovaný mal splatiť celkovo sumu 14 355 Sk.

3. Keďže sťažovateľka zobrala svoju žalobu vo veci samej späť v celom rozsahu, okresný súd uznesením sp. zn. 7 C 206/06 z 5. mája 2010 konanie zastavil a následne po nadobudnutí právoplatnosti tohto uznesenia žalovaní (povinní z exekúcie) 28. júla 2008 navrhli zastavenie exekučného konania, „... keďže povinnosť uložená predbežným opatrením ako exekučným titulom zanikla právoplatným skončením konania o mojej žalobe na ochranu vlastníckeho práva“, pričom „Uznesením okresného súdu č. k. 12 Er 993/2006-

276 z 23. marca 2011 v spojení s uznesením krajského soudu v Trnavě č. k 10 CoE 314/2011-290 z 28. novembra 2012 bolo návrhu povinných vyhovieť a exekúcia bola zastavená“.

4. Po zastavení exekučného konania okresný súd uznesením č. k. 12 Er 993/06-312 z 10. septembra 2014 vydaným vyšším súdnym úradníkom uložil sťažovateľke ako oprávnenej z exekúcie, ktorá svojím konaním zavinila jeho zastavenie, aby uhradila trovy exekúcie v sume 211,73 € k rukám súdneho exekútora. Z dôvodu sťažovateľkou podaného odvolania proti tomuto uzneseniu zákonný sudca okresného súdu uznesením č. k. 12 Er 993/06-333 zo 6. mája 2016 uložil sťažovateľke zaplatiť trovy zastavenej exekúcie v sume 201,01 € k rukám súdneho exekútora.

5. Sťažnosťou podanou ústavnému súdu sťažovateľka síce nespochybňuje závery okresného súdu, že ona sama svojím konaním „zavinila“ zastavenie exekučného konania, avšak namieta, že okresný súd sa vôbec nevysporiadal s tým, že trovy exekučného konania už boli raz súdnemu exekútorovi zaplatené, a to povinnými z exekúcie zrážkami z ich príjmov, takže splnením jej uloženej povinnosti by išlo o ich duplicitnú úhradu.

6. Sťažovateľka v sťažnosti okrem iného tiež uviedla:

„Zákonná sudkyňa okresného súdu, ktorá na základe môjho odvolania uznesenie vydané vyšším súdnym úradníkom preskúmala, v rámci oboznámenia obsahu môjho odvolania uvedení moju námietku o neprípustnosti duplicitnej úhrady trov konania výslovne v odôvodnení svojho uznesenia skonštatovala. Napriek tejto skutočnosti na túto námietku neprihliadla, nijako sa ňou nezaoberala a celkom evidentne rozhodla o náhrade trov exekúcie bez toho, aby skúmala mnou tvrdenú a zo spisu vyplývajúcu existenciu úhrady trov zo strany povinných. Zákonná sudkyňa teda na moju námietku vôbec žiadnu odpoveď nedala...“

Nepovažujem za mysliteľné, ale ani za logické, aby mal súdny exekútor nárok na náhradu trov duplicitne tak od povinných, ako aj odo mňa. Pokiaľ totiž boli trovy exekúcie od povinných vymožené, potom už neprichádzalo do úvahy rozhodovať o mojej povinnosti tieto trovy exekútorovi zaplatiť, pretože by išlo celkom zjavne o duplicitné plnenie, a teda o bezdôvodné obohatenie na strane súdneho exekútora...“

Možno urobiť záver, že bolo povinnosťou okresného súdu sa s touto mojou námietskou zaoberať a primerane sa s ňou v odôvodnení uznesenia aj vysporiadať, čo sa však nestalo. Práve absencia akejkoľvek odpovede na moju relevantnú námietku znamená, že uznesenie okresného súdu treba považovať za zjavne neodôvodnené a zároveň tým aj za arbitrárne, čo zakladá porušenie mojich označených práv podľa ústavy a dohovoru.“

7. Vzhľadom na uvedené sa sťažovateľka domáha, aby po prijatí jej sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„I. Okresný súd Dunajská Streda v konaní vedenom pod sp. zn. 12 Er 993/2006 uznesením zo 6. mája 2016 porušil základné právo [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj jej právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

II. Uznesenie Okresného súdu Dunajská Streda č. k. 12 Er 993/2006-333 zo 6. mája 2016 zrušuje a vec v r a c i a na ďalšie konanie.

III. [REDAKOVANÉ] priznáva náhradu trov právneho zastúpenia.“

II.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého

návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

10. Zo sťažnosti podanej proti uzneseniu okresného súdu č. k. 12 Er 993/06-333 zo 6. mája 2016 vyplýva, že sťažovateľka v nej nespochybňuje ani skutočnosť, že by bola zavinila zastavenie exekučného konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 12 Er 993/06 (túto skutočnosť spochybňovala iba v odvolaní proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka, pozn.), nespochybňuje ani sumu, resp. výšku jej okresným súdom uloženej povinnosti zaplatiť trovy exekučného konania, a nespochybňuje ani rozsah a charakter procesných úkonov súdneho exekútora, za ktoré mu okresný súd priznal úhradu trov, na zaplatenie ktorých zaviazal sťažovateľku. Sťažovateľka namieta iba skutočnosť, že okresný súd priznal súdnemu exekútorovi úhradu trov exekúcie duplicitne, pretože tie už mali byť podľa jej názoru uhradené povinnými z exekúcie.

11. Zo sťažnosti a z jej príloh je zrejmé, že na účely núteného vymoženia splnenia povinnosti od z exekúcie povinných (manželov), ktorá im bola uložená exekučným titulom (uznesením okresného súdu o predbežnom opatrení sp. zn. 5 C 144/06 zo 14. septembra 2006, pozn.) a ktorá spočívala v povinnosti zdržať sa ďalších stavebných prác na výstavbe rodinného domu, okresným súdom poverený súdny exekútor každému z povinných manželov vyrubil v súlade s § 192 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov peňažnú pokutu vo výške každému po 100 000 Sk a tiež každému z nich vyrubil aj povinnosť uhradiť trovy exekúcie vzniknuté v súvislosti s vymožením týchto pokút, a to každému z nich po 25 000 Sk.

12. Podľa § 192 ods. 1 Exekučného poriadku ak vykonateľné rozhodnutie ukladá inú povinnosť, exekútor na základe poverenia súdu uloží za každé porušenie alebo nesplnenie tejto povinnosti povinnému pokutu. Výšku pokuty stupňuje až do úhrnej sumy 30 000 €. Pokuty sú príjmom štátneho rozpočtu.

13. Z príloh sťažnosti vyplýva, že peňažná pokuta vo výške 100 000 Sk uložená povinnej (manželke) z exekúcie, ako aj trovy exekúcie vynaložené na vymożenie tejto pokuty vo výške 25 000 Sk boli povinnou z exekúcie (manželkou) zaplatené v celom rozsahu zrážkami z jej príjmu, a preto, pokiaľ ide o túto pokutu a trovy na jej vymożenie, súdny exekútor ešte 8. októbra 2009 zrušil exekučný príkaz. Súdny exekútor však aj naďalej vykonával procesné úkony v súvislosti s vymožením peňažnej pokuty uloženej povinnému (manželovi) z exekúcie a trov na jej vymożenie, od ktorého však táto pokuta v celej jej výške, t. j. v sume 100 000 Sk nebola vymožená ani do okamihu rozhodnutia o zastavení konania o žalobe vo veci samej z dôvodu jej späťvzatia sťažovateľkou a od okamihu právoplatnosti ktorého, t. j. od 3. júna 2010 (pozri stranu 3 napádaného uznesenia, pozn.) zanikol aj exekučný titul (predbežné opatrenie), bola z toho dôvodu napokon exekúcia v tejto časti nevymożenej pokuty a trov spojených s jej vymožením proti povinnému zastavená. Z listu súdneho exekútora z 10. júla 2008 adresovaného zamestnávateľovi povinného z exekúcie vyplýva, že pokiaľ ide o trovy vynaložené na vymożenie peňažnej pokuty proti povinnému, súdny exekútor zaúčtoval 2-krát z jeho príjmu zrazenú sumu 595 Sk iba na „čiastočnú“ úhradu trov exekučného konania.

14. Vzhľadom na uvedené možno ustáliť, že aj keď exekučné konanie o vymożenie peňažnej pokuty a trov na jej vymożenie proti povinnej z exekúcie bolo ukončené už 8. októbra 2009, keď v tejto časti exekúcie súdny exekútor exekučný príkaz zrušil, pretože tieto sumy (pokuta aj trovy) boli vymožené v celom rozsahu, stále toto exekučné konanie pokračovalo ešte v časti vymożenia peňažnej pokuty a trov na jej vymożenie proti povinnému z exekúcie (do okamihu jeho zastavenia, t. j. 28. novembra 2012, keď o zastavení exekučného konania s konečnou platnosťou rozhodol Krajský súd v Trnave). Teda aj v období po zrušení exekučného titulu vo veci exekúcie proti povinnej, t. j. aj po 8. októbri 2009 súdny exekútor stále vykonával procesné úkony v súvislosti

s vymožením peňažnej pokuty od povinného, čomu korešpondovali aj súdnym exekútorom vyčíslené trovy za tieto procesné úkony. Podanou sťažnosťou však sťažovateľka konkrétne nespochybnila, resp. nekonkretizovala, ktoré z týchto procesných úkonov súdneho exekútora by mali byť duplicitné a už by mali byť pokryté od povinného z exekúcie vymožených súm na „čiastočnú“ úhradu trov a ktoré nie; teda ktoré by mala z dôvodu zavinenia zastavenia exekučného konania uhradiť sťažovateľka. Iba konštatovanie o domnelej duplícite ich vyčíslenia aj proti povinnému z exekúcie, aj proti sťažovateľke nepostačuje na konštatovanie záveru o arbitrárnosti uznesenia okresného súdu, ktorý sťažovateľku zaviazal povinnosťou na ich úhradu.

15. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

16. Vzhľadom na uvedené možno konštatovať, že závery okresného súdu o povinnosti sťažovateľky zaplatiť trovy exekúcie za vymoženie časti pokuty proti povinnému z exekúcie z dôvodu ňou zavineného zastavenia tohto exekučného konania sú z hľadiska jej námietok a ich odôvodnenia ústavne udržateľné a podľa ústavného súdu im nemožno vyčítať takú svojvoľnosť, ktorá by mala za následok arbitrárnosť napadnutého uznesenia okresného súdu. Preto ústavný súd sťažnosť sťažovateľky už po jej predbežnom prerokovaní ako zjavne neopodstatnenú odmietol (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

17. Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok a rozhodnutie o zrušení napádaného rozhodnutia okresného súdu, ako aj rozhodnutie o priznaní sťažovateľke úhrady trov

konania je viazané na vyslovenie porušenia jej práv alebo slobôd (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd o týchto častiach sťažnosti už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. novembra 2016